

UNEI CURTEZANE

STOMFF ANDREI AUREL

UNEI CURTEZANE

Desculț când am intrat în templul tău
Am șovăit să mă închin căci gândul
Mi-a spus că-mi va veni și mie rândul
Să mă alungi, ca pe un lucru rău.

Dar te-am primit în brațe fără preget
Deși cu multe gesturi vinovate.
Și mi-ai lăsat să am pe mai departe
Din cupa desfătării, doar un deget.

Și vrând să fiu mai ipocrit ca tine
Am îmbrăcat minciuna-n albe haine.
Aveam și eu și tu aceleași taine
Ce le-am ascuns, fiindu-ne rușine.

Tu, purtătoare a sceptrului minciunii,
Că m-ai învins, nu-mi pare rău de loc.
De data asta n-am avut noroc
Dar nici nu urlu la ivitul lunii.

Deci, ție, curtezană minunată,
Îți mai rămâne totuși o speranță.
Să întâlnești la capăt de vacanță,
Un alt viteaz, cu mintea bulversată.

Înfruntă-l. Sigur n-ai să fi învinsă,
Deși te cred că îți dorești nespus.
Și el îți va rămâne doar supus.
Împărăția ta e prea întinsă.

Adio deci frumoasă curtezană.
Nu-mi pare rău că te-am avut o vreme.
Și nici nu ai motive a te teme.
Sufletul meu nu poartă nici o rană.

Eu știu că n-am fost fără de prihană.